

Körtánc

Az ajtó és a karosszék között állt. Úgy nézett körbe a doktor rendelőjében, mintha akkor riadt volna fel egy rémálomból és azt se tudná, hol van vagy épp mikor. Megdörgölte szürke szemeit és hosszan nézte a kezét, mintha valamit keresett volna rajta. Aztán alig érzékelhetően, szellemujjak játszottak pergős dallamot a csigolyáin: végigfutott a hátán a hideg. Eszébe jutott, mit akart mondani. Hadarni kezdett:

- Doktor úr, én azt hiszem, valami baj van velem. Rájöttem, hogy valami nem oké.

A válasz az ablak mellett álldogáló, szemüveges, öltönyös alaktól, akit a vastag damasztfüggönyök sejtelmes homályba burkoltak, némi gunyoros mormogás volt csupán:

- Csak most jöttél rá?

- Tessék?

- Nem szóltam semmit, - sóhajtott a doktor s hátát fordított K úrnak. - Folytassa, kérem!

- Én azt hiszem, belül a fejemben van valami, amitől nem érzékelem rendesen a kívülről.

Meg... Meg... Ki is esnek dolgok.

- Hova?

- Tessék? - K úr idegességében ismét megdörgölte a szemeit. Mutatóujja oldalán fekete maszat éktelenkedett. Talán hamu az idefelé elszívott cigarettákból, bár nem emlékezett, hogy rágyújtott volna. Nem várta meg az ablaküveghez hajló alak válaszát.

- Én nem emlékszem jóformán semmire sem. Nem tudom honnan és azt sem tudom felidézni, hogyan jöttem idefelé. Még azt sem tudom, mi van a várótermében.

- Nem akarja megnézni? - Kérdezte a doktor, akinek K úr szintén nem emlékezett a nevére.

- Vagy esetleg... Tudja mit? Nézzen ki az ablakon, hátha erről beugrik valami.

Nem értette miért, de K úr félni kezdett. Lassan közeledett az ablak felé. Valami szörnyűre számított.

- Csak köd van. - Mondta megkönnyebbült sóhajjal, ahogy belenézett a kinti fehérségbe.

- Valóban? Kívül vagy belül? - Motyogott a doktor, miközben lassan közelebb lépett K úrhoz, aki így meglátta, hogy az orvosa arca részlettelen elmosódó maszat csupán, mintha ködből lenne maga is. Egy emberformába gyúrt ködgomoly márkás öltönyben és szarukeretes szemüvegben.

K úr ösztönösen az ajtóhoz rohant. Feltépte és felkiáltott döbbenetében.

Az ajtókeretben is csak köd, gomolygó fehérség fogadta. K úr remegő ujjával bele akar nyúlni a homályba, de az áthatolhatatlan, szilárd, ruganyos szövevény volt.

- MI EZ?! - Ordította a doktor felé.

- Mindig ugyanaz. - Sóhajtotta szomorkásan a kérdezett, majd bánata dühbe csap át, miközben meghatározhatatlan küllemű hosszú vagy rövid, karcsú vagy tömpe ujjait kitarva körbe mutat. - Nézz már körül rendesen! Úgy, igen! Végre észreveszed, hogy nem tudod érzékelni a színeket, mert lényegtelen, mi, milyen színű a szituációnkban. És végre az is eljut a korlátolt kis agyadig, hogy a könyvespolc egyetlen lakójának gerincén sincsen cím. Persze, - igazította meg szemüvegét, - most látod meg, hogy minden valahogy vibrál, mintha pici hangyák lennének a tárgyak felszínén. Fekete groteszk pettyek kavarnak a függönyön, a könyvespolcon, a falakon, a karosszék kárpitján, a dohányzóasztalka lapján. Az öltönyön, a szemüvegen. Mindenütt.

- MI TÖRTÉNIK?! HAGYD ABBA! - Ragadta meg a doktor homályos vállait K úr.

- Oh, ha tudnád, mennyire abbahagynám! - Suttogta amaz, majd még halkabban motyogott valamit, mire a fókuszátlan felületen, ahol a szájának kellett volna lennie fekete hasíték nyílt és ragacsos, fehér miazma tört magának utat kifelé a doktor testéből, s felfelé szállt. Majd megállt a padló és a fehér hullámozó mennyezet között félúton. A nyúlós anyag belsejében is kavarnak fekete pettyek. K úr ekkor vette észre, hogy a doktor öltönye nem is bogararkból, hanem betükből áll. Nem volt más, mint aprócska „öltöny” feliratok szövedéke.

- Azonnal engedj ki! - Ordította K, miközben rázni kezdte a doktort. - Engedj ki! Engedj ki ebből a micsodából! AZONNAL, MERT...

A fenyegetés a doktor nevetésének hangjaiba fulladt. Az arcát alkotó homályból fekete betűk kezdtek ömleni, s K úr érezte, hogy a rázogatott test egyre nyeglébb és könnyebb lett a kezei közt, míg nyálkás betűhalmazra hullott az „öltöny” meg a „szemüveg” feliratokból összeállt szemüveg.

- Te jóságos ég! - Nyögött fel K úr. Tenyereit a halántékaihoz szorította, úgy kapta tekintetét az ég, azaz a mennyezet felé. Az útban lebegő, lassan fakuló nyálkás buborékban a fekete rovarok értelmes szavakká álltak össze:

„Mind csapdában vagyunk, a saját külön csapdánkban. K úr, nincs menekvés! Csak nyugi!”

K úr egyáltalán nem nyugodott meg, sőt! Felordított, mikor meglátta, hogy hatalmas arcok és fürkésző szemek domborodnak elő a mennyezet anyagából.

- MI EZ?! MIT AKARTOK?! KI AKAROK MENNI!

K úr riadt állatként szökkent a helyiség közepébe, mikor ide-oda kapkodott pillantásával érzékelte, hogy a kavargó fekete szavaktól már nem látja az ajtót, az ablakot és a könyvespolcot sem.

- Mi történik velem? - Ekkor vette észre, hogy a zizegős felszínű dohányzóasztalon a hamutálca mellett egy papírlap van.

- „K.úr körtánca (abszurd novella)” - olvasta fel hangosan a papiroson szereplő feliratot. - Baszki...

Csak nézte a kavargást. Fekete könnycseppet kent szét az arcán, mivel szényomta a folyadékban lebegő „könny” betűit sápadt arcán. Szípozott, majd szavakká fészülő ingzsebéből kivette a cigarettásdobozát és rágyújtott. Ajkai közül, cigarettafüst feliratok sokaságából összeálló gomolygás piruettezett elő. K úr fáradtan nézte, ahogy szálltak a szavak szellemei a fentről figyelők felé.

- Ez legalább jól néz ki... - Állapította meg, majd azt figyelte, hogyan terjed a testetlen szóár körülötte. Mire a hamutálca feliratokból tapasztott edénykében eloltotta a csikket, már alig maradt közte és a fekete fergeteg közt tér.

Dacosan mordult a mennyezet felé:

- Azértse fogok ám körtáncolni! Táncikáljon nektek a kapanyányi monyók! Tudjátok meg, hogy csakazértis... - köszörülte meg zavarában a torkát és kiköpött a padlóra egy csomóba ragadt „nyál” szavat. - Csakazértis, méltósággal múlok el!

Komótosan lefeküdt a padlóra, időt hagyott magának, hogy rácsodálkozzon, hogy leolvadtak a testéről a ruhái.

- Szófolyás... - Gondolta, majd hanyatt feküdt a szavakkal borított padlóra. Csodálta egy pár pillanatig a kézfejének minden négyzetmilliméterét ellepő szavak lüktetését, majd szembenézett a mennyezet homályából rá meredő arcokkal.

- Hé, ti ott! - Kiáltott fel K úr, - De tudjátok mit? - Rezdült meg a szájszeglete, mire apró fekete bogárkákkel teli nyálcsikként, a „gúnyos mosoly” felirat csordogált elő az ajkai közül és állapotodott meg a megfeszülő trombitaizmai vetette ráncokon. - A francba vele! Járhattam volna rosszabul is. Legalább nem négy kötetten át jutottam ideig! Egy bő háromperces jutott nekem, azt meg ki lehet bírni!

K kacagni kezdett, keservesen és hevesen. Rekeszizma környékéről ismétlődő szótagokból álló sugarakban törtek elő belőle a nevetés hangjai és tapasztották testét a keményfa padlóból maradt szórétegekhez. Szájából ömlöttek a nyúlós fekete „hahaha”-k, míg meg-megfeszülő mellkassal, h-ktől és a-ktől homályos szemekkel nézett a hófehér mennyezeten kirajzolódott arcok felé.

Utolsó gondolata, mielőtt szavakká olvadt volna, az volt, hogy „De, hogy jön ide a körtánc?”. A felirat nyákos ködgomolyként röppent ki a K úr fejéből és fülkagylójából maradt

Jelige: Hűtőmágnes

betűhalmaz közepéből. A buborék felszállt, forogni kezdett, míg az örvénybe kényszerített feketeségből szavak, a szavakból tárgyak, a tárgyaktól homály lett.

K úr pedig az orvosa irodájában volt ismét.

Az ajtó és a karosszék között állt...